

lige Udgifter, de have haft. Det kan i Virkeligheden være ikke ganske ubetydelige Beløb. Jeg skal blot nævne et Eksempel: Fra Aarhus til Grenaa frem og tilbage er der 16 Mil; naar Betalingen herfor skal regnes efter Befordringen pr. Vogn, saa bliver den ikke ganske ubetydelig, hvormod en Jærnbanebillet til denne Rejse for Tur og Retur kun koster 4 à 5 Kroner. Forstællen er altsaa ikke ganske ringe i dette Tilfælde, og jeg ser ingen Grund, hvorfor det offentlige skal have denne større Udgift. Jeg vilde derfor ønske, at det ærede Udvalg kunde forene sig med de to Forslagsstillere og føre deres Tanke videre og lade den komme til at gælde Tysci; i saa Fald vilde Bestemmelsen saa nogen praktisk Betydning, medens Vædringsforslaget Nr. 26, som det nu staar, ikke har nogen synderlig Betydning.

Jeg agter at stemme imod Vædringsforslaget under Nr. 4, og jeg kan ikke andet end takke den højtærede Justitsminister for den bestemte Maade, hvorpaa han har udtalt sig imod, at denne Beføstning skal afholdes af Kirkejerne. Jeg er for det første imod overhovedet at indføre denne Bestemmelse her i Loven, da jeg mener ligesom den ærede Ordfører, at den egentlig ikke hører hjemme der. Men jeg kan heller ikke andet end udtale, at jeg finder det i højeste Grad vilkaarligt og uretfærdigt at ville overføre denne Udgift paa Kirkejerne. Hvis Kirkejerne skulle have den Beføstning, saa ved jeg virkelig ikke, hvor der vil være en Grænse for, hvad man vil kunne paalægge dem.

Caspersen: Ja saa utaaelig, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, siger, at det skulde være for Kirkejerne, kan jeg ikke forstaa, det kan være, der har dog været saa mange Ting, som Kirkejerne efterhaanden have faaet Forpligtelse til, og jeg tvivler f. Eks. ikke om, at der er mange Kirkejere, der have fundet det utaaeligt, at de skulde sætte Varmeapparater op i Kirkerne, eller at de skulde gøre alle disse Ting, som Loven af 19de Februar 1861 anfører. Den ærede Justitsminister talte om Pligt — man kunde ikke paalægge Kirkejerne andet, end hvad der var deres Pligt; men hvad er deres Pligt? (Justitsministeren: Det er det, Loven bestemmer!) Ja, det er det, Loven bestemmer, og selvfølgelig naar nu denne Lov vil bestemme, at de skulle opføre disse Vighuse, saa bliver det Kirkejernenes Pligt, det er klart. — Naar der er sagt, at jeg har talt om Kirkejerne som formuende Mænd, da har jeg aldeles ikke ment, at de vare velhavende Folk i Mi-

mindelighed; det kunde selvfølgelig ikke falde mig ind at sige det. Nej, jeg har talt om Kirkejerens Indtægt af Kirken i Forhold til hans Udgifter, og det er der, jeg har ment, at man burde være berettiget til at sige: i de fleste Tilfælde ere dine Indtægter af Kirken saa store, at du burde kunne have Raad til at opføre dette Vighus. Det har jeg gjort. Om i det hele taget dette Spørgsmaal om Opførelsen af et Vighus ligger inden for Lovens Ramme eller ej, synes jeg egentlig er betydningsløst. Vi pleje jo dog ikke at være saa nænsomme over den Slags Ting. Jeg skal blot tillade mig i saa Henseende at henlede Opmærksomheden paa det Lovforslag, som vi lige før havde til Behandling, nemlig om det overordnede Sundhedsraad. Der kan man jo ogsaa sige, at det ligger uden for Lovforslagets Ramme, at man sætter et Stykke Strasselov ind i den. Det have vi dog gjort. Vi vare enige om det, og jeg har ikke noget imod det, men vi maa da ogsaa være berettigede til i dette Tilfælde at tage denne Bestemmelse ind her. Det lod heller ikke til, at den højtærede Justitsminister har saa meget imod det, naar det blev Kommunerne, der skulde betale det. Jeg tror nu, for at bruge det nævnte Ord, de velhavende og de ikke velhavende, at Kommunerne ikke have Raad til det. De sidde selv i Forvejen daarlig i det, og de ere særlig ved de Love, som fremkom i sidste Samling, blevne trykkede end ydermere, saa de have sandelig ikke Raad til det. — Der er jo fra flere Sider her i Salen blevet udtalt Samstemmen med den Tanke, der ligger til Grund for dette Vædringsforslag. Jeg er meget glad derfor, men jeg gør mig selvfølgelig ikke nogen Forventning om at saa det vedtaget. Jeg vil derfor tillade mig paa egne og Medforslagsstilleres Vegne at tage Vædringsforslaget Nr. 4 tilbage. Jeg gør det imidlertid i det Haab, at Sagen under en eller anden Form enten paa dette Forslag eller paa et selvstændigt Lovforslag vil komme frem igen og vil kunne jøres igennem paa en eller anden Maade, hvad enten det nu bliver Kirkejeren — fuldt eller delvis — der skal gøre det, eller Staten skal tage en Del deraf, eller hvorledes det nu kan ordnes, blot vi saa denne meget nyttige Foranstaltning.

Med Hensyn til den ærede Justitsministers Vædringsforslag, var den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Minister, ikke fyldestgørende nok for mig. Ministeren talte om den Fejl, som en militær Person begaar uden for Kasernen. Jeg taler selvfølgelig ikke om dem, der med hele deres Familie